

hans dybeste Frygt. Nu havde han desuden faaet at vide, at Tyrstrup hemmeligt støttede hans Valg.

Yderst ude i den bageste Række af den store urolige Forsamling stod et andet lyttende Menneske og holdt Haanden bag Øret. Det var en Mand, som hans Omgivelser havde trukket sig lidt bort fra paa Grund af hans Paaklædning og hele besynderlige Udseende. En Mand i Fyrretyveaars-Alderen, en tung Skikkelse med et vejrslaet Ansigt, Briller og en grov, rødlaebet Mund i en mørk Skæggebund. En mærkværdig Kasket med stor Skygge og en Knap oven i Pulden sad ham dybt ned over det brune, vildtvoksende Haar, som Solbrand og Vind næsten havde affarvet. En fedtglinsende Skødefrakke, der var knappet over Maven, hang om ham som en Sæk. Derunder saaes mørke Vadmelsbukser og et Par elendige Ankelsko, der syntes at være bleven slidt flade paa Alverdens Landeveje.

Nogen almindelig Omløber kunde han alligevel ikke være. Han saae mere ud som en gal Mand, der var paa Flugt, eller en udbrudt Tugthusfange, der letsindigt havde ladet sig friste ud fra sit Skjul i Kornmarker og Skove. Hans Øjne var fulde af Uro, og hans Lemmer rystede.

Under ironiske Bravoraab fra den største Del af Forsamlingen sluttede nu Pastor Gaardbo, der havde talt for en »Barmhjertighedens Politik«.